

Tuần Báo Vô Vi

10 tháng 7 năm 2011

Số 37

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Ngày mai Bé phải rời Manila đi Bangkok, Bé có nhớ những bệnh nhân mà Bé đang điều trị không ?
- 2) Sự sống của loài thú vật là sao ?
- 3) Bé đã bình an đến Bangkok, Bé có vui không ?
- 4) Bé về đây tu thiền óc còn sáng không ?
- 5) Bạn đạo hướng tâm về Bé, và sẽ đến gặp Bé, Bé nghĩ sao ?
- 6) Bé càng ngày càng thấy rõ tâm bệnh của mọi người là sao ?
- 7) Người tu có cần đánh giấc không ?
- 8) Giấc đánh đến nơi không lo chống trả thì đâu còn tồn tại mà tu ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 12 tháng 12 năm 1992 1) Hỏi : Ngày mai Bé phải rời Manila đi Bangkok, Bé có nhớ những bệnh nhân mà Bé đang điều trị không ? Đáp : Thưa, Bé lúc nào cũng nhớ thương họ, trong giờ thiền, Bé luôn luôn hướng về họ, lần lượt họ sẽ được bớt nạn. Một cuộc gặp gỡ và giúp đỡ cho họ hết bệnh, cũng là duyên nghiệp tái ngộ và đồng hóa giải, Bé khác hơn những y sĩ khác tính tiền bạc với họ, thì bệnh rất khó khôi phục nhanh chóng. Kệ: Trì tâm tận độ thức cao siêu Hóa giải trần tâm ý mỹ miều Thức tỉnh đường tu thêm được tiến Hành thông tự đạt thật là siêu.	Ngày 13 tháng 12 năm 1992 2) Hỏi : Sự sống của loài thú vật là sao ? Đáp : Thưa, sự sống của loài thú vật thì cũng phải sống theo trật tự của chính nó, vạn vật đồng nhứt thể, phải có đầu có đuôi thì mới có sự sống, nguyên điển vô sanh trường tồn, vẫn giữ hình thù muôn loài vạn vật ở nơi hư không sống động, là gốc gác bất diệt. Người đời biết được nguyên lý này chỉ biết lo tu thì mới trở về được trật tự vô sanh, không cần cạnh tranh chánh trị, nhưng vẫn có cơ hội tiến hóa tốt. Kệ: Cảm thông nguyên lý vô cùng tận Tự thức khai thông đóng góp phần Vượt khỏi trần tâm duyên thức giác Đầu đuôi khai mở cảm giao tăng.
Ngày 14 tháng 12 năm 1992 3) Hỏi : Bé đã bình an đến Bangkok, Bé có vui không? Đáp : Thưa, Bé rất vui được tái ngộ người hiền, giữ mình trong trật tự, biết quý yêu Trời Phật, làm việc cần mẫn, Trời ban phước an vui, gặt hái được sự bình an, gia cang hiền hòa. Kệ: Tu hành tự thức thiết tha tình Cảm thức đời nay sống một mình Hồn vía quy nguyên tình bạn đẹp Sống vui thanh tịnh lại càng minh.	Ngày 15 tháng 12 năm 1992 4) Hỏi : Bé về đây tu thiền óc còn sáng không ? Đáp : Thưa, Bé về đây óc vẫn sáng, lúc tịnh vẫn nhẹ nhàng, không có gì trở ngại cả. Từ quang của Bé vẫn phóng đi xa học đạo triền miên an vui và cứu độ, sự liên hệ nhắc nhở giữa bạn đạo và Bé vẫn mật thiết tùy theo từ quang của mỗi trình độ. Kệ: Tâm thức khai minh trí thanh bàn Phóng châu thanh nhẹ vẫn bình an Bộ đầu cảm thức tùy duyên độ Không, có, có, không chẳng bằng hoàng.
Ngày 16 tháng 12 năm 1992 5) Hỏi : Bạn đạo hướng tâm về Bé, và sẽ đến gặp Bé, Bé nghĩ sao ? Đáp : Thưa, Bé rất vui về đón tiếp họ, vì họ hướng tâm chung một chí hướng tiến hóa của tâm linh, mọi người sẽ được vui khi gặp mặt. Tình thương yêu tha thiết cùng tương ngộ tạo thành một linh khí tương giao, hòa tan trong tâm thức, đôi bên đều ổn định. Kệ: Tu hành tinh tấn rõ hành trình Quý báu thương yêu xét xét mình Tương hội quy hình tâm tự đạt Thanh thanh diệu diệu xét nơi mình.	Ngày 17 tháng 12 năm 1992 6) Hỏi : Bé càng ngày càng thấy rõ tâm bệnh của mọi người là sao ? Đáp : Thưa, vạn vật đồng nhứt thể, Bé càng thanh lọc lấy Bé, Bé càng rõ mọi người đang tự hành hạ từ tâm lẫn thân mà không hay biết gì chuyện mình đã tự hại. Bé ước mong mọi người thức tỉnh tự thanh lọc thì vui biết là bao. Kệ: Thanh lọc tâm thân từ thấp cao Ra vô dễ dãi như khi nào Vía hồn tương hội trong giềng mối Học hỏi triền miên xét thấp cao.

Ngày 18 tháng 12 năm 1992 7) Hỏi : Người tu có cần đánh giấc không ? Đáp : Thưa, người chơn tu không cần đánh giấc nhưng ngày đêm lo giải nghiệp tâm là đóng góp cho ba cõi.	Ngày 18 tháng 12 năm 1992 8) Hỏi : Giấc đánh đến nơi không lo chống trả thì đâu còn tồn tại mà tu ? Đáp : Thưa, người chơn tu chỉ biết chống trả lấy chính mình là cần thiết, giấc xâm chiếm hằng giờ phút khắc lo tu giải thì giấc đời phải noi theo mà sửa đổi, hạnh tự bi càng ngày càng tràn ngập, từ quang sẽ thu hút chúng sanh giải bỏ nghiệp tâm, nhiên hậu mới đem lại hòa bình cho quần sanh. Xa xưa cho đến ngày nay, nhịn nhục là toàn thắng, kể cả Tiên Phật thành công cũng nhờ nhịn nhục. Chánh gốc cuộc sống của nhơn sanh hoàn toàn là điện tự nhiên và hồn nhiên mà hình thành, chứ không phải tiền bạc và địa vị thế gian đã đặt để. Chỉ có tham thiền nhập định nhiên hậu mới khôi phục được thiêng liêng tánh. Kệ: Thức giác minh tâm tự thực hành Hành thông giải mở hướng về thanh Không còn mê chấp tùy duyên đồ Trí sang tâm yên chuyển thực hành.
---	---

Tết Mậu Ngọ (tiếp theo)

...
Con người thấy nó không cần gì, nhưng mà trong cái không nó có. Hỡi chớ mọi người giúp bạn, không lý bạn quên họ sao? Gặp tới cái tình thương và cái ơn nghĩa, cái tình nghĩa thế gian nó có hết, lúc đó bạn tha hồ mà sung sướng chứ làm sao mà thiếu, đi đâu có người ta hoan nghinh, rót miếng nước mời bạn uống, bạn thấy cũng no lòng mà trong cái tình thương kính mến bạn. Còn tới mà bắt buộc tôi sợ ông đó quá, rót ly nước cho ông uống thì cái ly nước đó không có nghĩa lý gì hết. Ông đó bùa phép cao lắm, tôi sợ lắm, tôi rót ly nước cho ông uống để ông đi cho rồi. Cái đó người ta không rước mình vào lòng, thấy không? Đó, còn mình đi, không phải mình đi tới tìm người ta nhưng mà người ta gặp người ta vẫn kính mến và người ta kính mến cho mình một giọt nước. Tuy rằng nước của Trời đất nhưng mà lòng kính của họ mình thấy cũng nhẹ nhàng rồi. Đó, mình thấy tình thương là cao quý.

Cho nên, các bạn phải ở trong sáng suốt, mình hành động sáng suốt luôn luôn mình hưởng cái sự sáng suốt. Một cử một động của con người đều ở trong chơn lý hết, nhưng mà thiếu thanh tịnh không thấy đó thôi, như tôi đã nói trong băng hồi nãy. Một cử động của chúng ta đều là chơn lý. Mà cái âm thanh xung quanh chúng ta đều là chơn lý. Một sự sân si đối diện của chúng ta đều là chơn lý, mà chúng ta thiếu sáng suốt để nhận định và hiểu nó mà thôi. Mà chính những trạng thái đó là ta, chớ không phải ai hết, hiểu vậy chúng ta mới nhập định và thiền được. Còn nếu cái trạng thái đó thấy khác hơn là bạn không bao giờ thiền được. Bởi vì, chúng ta xuống đây luôn luôn nhiều kiếp ở thế gian rồi. Những cái cảnh nào chúng ta cũng có dự qua hết. Cho nên tất cả đều là ta, vạn linh đồng nhất thể. Mọi người chúng ta đều tiến hóa tới cộng đồng Vô Vi thì mọi người giữ cái không không là nhất trí chớ có cái gì đâu. Tình thương và đạo đức không có cái gì, có gì đâu, không có gì tư lợi nữa, thấy không? Thì sự cởi mở triển miên ở trong nhân loại sẽ tiến hóa, đi tới tình thương cởi mở thật sự mà mọi người phải thực hành, không phải nói bởi đôi môi, nhưng mà phải thực hành để đi tới, đó mới là đúng. Khi mà bạn hết

sợ mất cái gì rồi thì bạn thấy bạn ở trong chơn lý. Mà bạn còn sợ mất một cái gì thì bạn không còn chơn lý đâu. Bạn còn giấu giếm và bạn lấy những cái gì biện hộ cho sự sai của bạn thì lúc đó bạn vẫn còn xa ngã và chậm tiến. Còn bạn thật thà với mọi người thì bạn thấy không có cái gì khó khăn hết. Con người thật lúc nào không có bao giờ gặp khó khăn. Và con người xảo trá nó qua được đợt này nhưng mà đợt khác không bao giờ đứng được, nó phải bị đụng phải, thấy không?

Cho nên, chúng ta hiểu rồi trong kinh nghiệm của đường đời bạn bè chúng ta cũng có, đạo hữu chúng ta cũng có, người gian xảo, thuyết không mà không hành, mình cũng thấy rõ rồi. Cái chơn và cái giả của họ mình cũng thấy rõ và mình học, mình học cả chơn lẫn giả, để chơn giả mình tìm ra nguyên lý là nó là chơn lý. Không có giả các bạn làm sao biết cái chơn, mà không có chơn làm sao các bạn chuyển cái giả tới cái chơn được, thấy chưa? Không có sáng làm sao thấy tối, không có tối làm sao so sánh với sáng. Cho nên, trong cái nghịch thuận đều là chơn lý dẫn tiến con người đi tới quân bình và giải tỏa những sự khao khát của nội tâm. Đó, có sanh là có tử, có tử là có sanh. Những người chết đi phần hồn họ vẫn còn lưu luyện, tùy theo sự thanh nhẹ thức giác của họ, họ tu về giới nào họ được độ về giới đó. Tâm hồn họ cao siêu đến đâu họ sẽ hưởng và tiếp tục hành trình tu luyện của họ, thì mỗi người nó tự lo mà mình biết tự lo cho mình là lo cho ai, mình lo cho tất cả mọi người. Bởi vì, mình vay cả cần khôn vũ trụ, mình vay tất cả tình thương ở xung quanh mình. Mà mình biết tu cho nó sáng suốt để mình trả trong sáng suốt. Mình không tiếp tục vay và lợi dụng nữa thì cái chuyện đó cao quý biết là bao nhiêu và trong tư tưởng chúng ta thăng hoa dễ dãi và tiến hóa mãi mãi trong đời sống của thế gian cũng như một ngày kia chúng ta đã nhập Niết Bàn hay là đi một nơi rất cao hơn nữa, thấy chưa? Cho nên, các bạn muốn tu phải ý thức cho rõ, không nên ỷ lại nơi người truyền pháp và không nên nghe những cái đặt điều mê tín. Các bạn chỉ nghe chơn lý sự thật có thể rung động con tim bạn rồi các bạn giữ đó mà tu. Đó là thanh nhẹ, đó là mức tiến, đó là cuộc hành trình tiến hóa của phần hồn thì bạn ý

thức đó mà tu, ôm lấy sự thanh nhẹ mà tu. Thay vì ôm ông sư, ôm một người bạn đạo cũng không hữu ích gì. Bởi vì bản thể của con người ở trong đó nó còn trần trược, biết nó sa ngã lúc nào và biết nó tự suy sụp lúc nào. Cho nên chúng ta không ý lại nơi người truyền pháp. Nhưng mà chúng ta chỉ tưởng nơi chơn lý không thay đổi và nắm đó để tiến hóa. Đó là chánh pháp đời đời của các bạn, đó là chìa khóa cho các bạn bước tới bất cứ tầng trời nào các bạn cũng đi tới. Nếu các bạn biết giữ cái phần chơn chánh chân lý đó để tu. Thì cuộc hành trình tới tâm bây giờ các bạn đang đi trong hành trình tới tâm và đang tiến trong hành trình động loạn rõ ràng. Chính cơ tạng và trí óc con người, người nào chưa tu cũng đã và đang động loạn. Và trong cái động chúng ta đi tới cái tịnh, phải nhất quyết đi mới đạt tới cái tịnh, đi tới cực động là nó là tịnh chớ gì nữa, đi tới cực tới nó là sáng chớ gì nữa.

Đó, cho nên cái hành trình phải đi, phải đặt rõ vấn đề và mức tiến của chúng ta, không nên dụ dự¹. Thấy cái pháp này nó dễ không ai làm thầy ai, chúng ta đều là bạn tu, kẻ đi trước và người đi sau trao đổi để tiến hóa mà thôi, để thuật lại những sự người đó đã đạt và truyền cho người chưa đạt, chỉ có bao nhiêu thôi. Thì các bạn người nào người này cũng là thầy hết cần gì kêu thầy chỉ, hết thầy là thầy thì cũng như không thầy, thấy không? Thì cần có sự trao đổi chơn lý là thầy thôi. Đó, chơn lý là sự thật tôi phải hiểu tôi, tôi phải tiến trong hành trình để trở về thực chất của tôi, tôi phải hiểu rõ tôi, tôi phải hiểu hơi thở tôi, tôi phải hiểu sự thanh nhẹ chủ trương của hơi thở tôi và tôi hiểu sự thanh nhẹ của luồng điện đang lưu ly² trong huyết quản của tôi, đó là sáng suốt đời đời của tôi, tôi phải trở về đó, rồi tôi mới làm việc được tốt cho mọi người. Còn tôi biết tôi cứ gán cái sự khổ cho mọi người và tôi đem sự đau cho mọi người rồi cuộc tôi cũng đau luôn thì hai người không tiến bộ được đâu, phải ở trong tình thương và xây dựng mới tiến bộ được.

Cho nên, chúng ta tu chúng ta biết yêu thương cơ thể này, chúng ta vun bồi cho cơ thể này sáng suốt, chúng ta biết làm pháp luân kéo cái lớn để giải cái nhỏ, kéo cái thanh để giải cái trược. Đó, chúng ta đã có ý thức đó thì chúng ta nên tiếp tục trong hành trình thì càng ngày các bạn sẽ càng nhẹ, càng ngày các bạn sẽ không bị phỉnh bởi ai, chính tự lực cánh sanh và chúng ta thấy chúng ta phải trả cho mọi

người trong một kiếp người. Không còn so đo, không còn cho chúng ta là nô lệ nữa và chúng ta là chủ rõ ràng, sửa mình để đạt được sự thanh cao và trả lại cho mọi người. Nếu các bạn không làm chủ quyền lấy các bạn làm sao các bạn có gì mà trả cho người ta, thấy chưa? Mọi người vì mình mình vì mọi người, cái đó là rất đúng.

Đó, nhiều người tới thời buổi này mới thấy rõ ràng tôi đã sai lầm, tôi kiếm biết bao nhiêu của rồi, mà tôi còn muốn kiếm thêm nữa, tôi sống trong mê loạn. Ngày nay tôi không còn xu nào, tôi mới thấy rằng cái số tiền tôi mà chết đi sống lại tới bây giờ tôi ăn không hết, một kiếp nữa ăn cũng không hết, một kiếp nữa ăn cũng không hết, tại sao tôi mê. Đó trong hành trình mê loạn, tham và tham bắt chánh. Cho nên nó trở nên cái đầu óc man rợ cho mình mà không hay, bắt buộc người khác mà mình không biết ở chỗ đó, nguy hại ghê lắm. Cho nên, chúng ta trở lại đây rồi, chúng ta đi trong cái tỉnh không còn cái mê. Bởi vì, trong hành trình mê chúng ta đã qua rồi, bây giờ thức giác rồi chúng ta trở về cái mê nó có cái tỉnh. Cho nên, mượn cái pháp đạt tới sự thanh cao. Mà các bạn có của, các bạn gởi thanh điển, gởi ngân hàng thanh điển thì các bạn còn mãi mãi, đó là ăn cái phước. Mà các bạn không tu không có thanh điển con người đâu có phước mà ăn. Thiếu gì người có tiền, thiếu gì, nhưng mà đâu có phước mà ăn. Một bị bắt bớ, hai là bị bệnh hoạn, ăn con cá vô cũng mưa, mà ăn con cua vô cũng mưa, ăn miếng thịt heo vô cũng mưa, ỉa chảy luôn ăn không được mà của thiệt nhiều. Đó là tại mình thiếu sáng suốt, không bị hình phạt cách này cũng bị hình phạt cách khác, đủ kỳ hình phạt, cái kỳ hạ ngục này để cho con người thấy rõ, mình có nghiệp nên giải nghiệp và bằng lòng trả quả để tiến hóa.

Cho nên, chúng ta tu mau, rồi từ tu đó chúng ta thấy thương yêu lẫn nhau, thương yêu mọi người. Chúng ta làm nhiều nhưng mà chúng ta ăn ít và đóng góp cho mọi người sung sướng quá, đó là từ bi, mà đó là hạnh phúc. Khi mà mình giúp cho mọi người có ăn thì họ thương yêu mình biết là bao nhiêu, mình thấy hạnh phúc. Hạnh phúc gia đình chẳng qua vợ chồng thương yêu nhau, con cái thương yêu nhau nhưng mà hạnh phúc của nhơn loại thì mọi người sẽ thương yêu chúng ta. Cái đó hạnh phúc còn lớn rộng hơn và cái hạnh phúc đó đời đời là khí giới trong tâm khảm của mọi người. Cho nên, chúng ta đừng vì tư lợi quá rồi sanh ra sự đau khổ ở sau này. Người tu phải giải tất cả để tiến tới sự sáng suốt. Cho nên, các bạn tu một thời gian rồi các bạn thấy

¹ Dụ dự: do dự.

² Lưu ly: Xa lìa, trôi dạt nay đây mai đó.

này kia, kia nọ. Cho nên, người tu người ta thực thì người ta thấy chán và người ta không muốn nữa, tự nó ly khai tự nó rời bỏ và nó làm cái gì cũng tốt và trong thực tình không có xảo trá nữa.

Cho nên, bạn khi mà công phu có Mô Ni Châu có ánh sáng, nhắm mắt thấy ánh sáng. Mà ban ngày các bạn nghĩ cái chuyện xiên xẹo³ chống đối họ làm chuyện sai lầm thì tối nó mất đi liền, tối thiên là bạn mất cái sự sung sướng đó ngay. Cho nên, cái pháp công phu này bạn tự kiểm soát lấy bạn thôi. Bạn mất cái đó không khác gì bạn mất bạc tỷ. Còn bạn được cái đó thì bạn vui mừng không biết tỏ cho ai biết được ngoài mình. Cho nên, mình chỉ hiểu cái sự sung sướng trong thời công phu đó thôi. Cho nên, cái phương pháp này mỗi người tự kiểm soát lấy hành động. Bạn có đổ lỗi cho một người khác làm sai lầm trong hằng ngày thì tối công phu đó các bạn không có được thoi thới đâu, nó đập bạn ngã không làm được. Mà bạn đối xử cái gì nó tròn tốt thì tối bạn thấy khỏe. Bạn làm thực thì trong nhiệm vụ sáng suốt của Trời đất thì lúc nào bạn cũng được khỏe và nhẹ hết.

Cho nên, hôm nay chúng ta lại tái ngộ nữa để nghiên cứu cái thực chất của mọi sự việc và để nghiên cứu cái gì là chơn lý, cái gì là tình thương và đạo đức. Đó, khi mà trong tâm bạn đạt cái không không là tình thương của bạn trong cái không mà có đó bạn, đừng tưởng cái không đó mà không có. Hỏi trong cái không mà có, bây giờ bạn tắt cái quạt máy xem coi, bạn thấy cánh quạt rõ ràng. Nhưng mà quạt máy chạy nhanh hơn thì bạn dòm tuốt lên trên đâu có thấy, tuốt trên trần bạn đâu có thấy cái cánh quạt, nó thông suốt bên trên. Mà ngưng cánh quạt rồi mình thấy cánh quạt che cái trần rõ ràng là mình chậm. Mà trong cái không có cánh quạt không? Có chứ, trong không nó có. Cái phần thanh điển trên Trời đây ánh sáng rọi xuống không? Sự rung động gấp triệu triệu lần của chúng ta, nó mới có ánh sáng chiếu hóa xuống dưới này, thấy rõ chưa? Mà ánh sáng chúng ta không có tương đồng làm sao chúng ta thấy những cái cảnh ở đó, Thiên Đàng trước mắt bạn chớ đâu, rồi bạn không chịu rung động kịp thời thì không bao giờ thấy được, không đi tới vô cùng tận thực chất của bạn thì đâu có thấy. Cho nên, chúng ta tu để vun bồi cái luồng thanh điển cho nó cực thanh cực tịnh nó mới thấy. Thì rõ ràng cái câu chuyện trước mắt, ngón tay của bạn cũng vậy, đưa ra thấy, bạn làm thiệt mạnh một chập đâu có thấy

ngón tay, liên tục làm mau hơn nữa thì mất cả ngón tay nhưng mà trong không nó có, nó có ngón tay.

Đó, cho nên bạn tu trở về cái hư không thanh tịnh đó mà nó có, nó có sự đời đời của bạn ở trong đó chớ không phải không. Cho nên, nhiều người nói chu cha tôi đang có mà ông kêu tôi tu tới không; chết cha rồi, đói rồi, không đâu, không có đói đâu, ăn không hết. Cái đó nó hóa giải và nó chuyển hóa ra cái vật thể ở thế gian, chớ vật thể thế gian không chuyển hóa ra nó được, nó là chủ của muôn loài vạn vật. Không có kiến thức các bạn đâu có làm ra được cái gì. Nhưng mà có kiến thức là có của cải chứ gì nữa. Mà sự kiến thức các bạn ổn định chừng nào đó là tâm hồn các bạn nhẹ thì các bạn sẽ làm nhiều cái hay hơn nữa và gọn ghẽ hơn nữa, giúp mọi người cởi mở và tiến hóa hơn nữa, thấy chưa? Thì lúc đó nó mới đi tới, mà đi tới thanh thân rồi nó thấy nó yêu đời là nó nhờ công năng công phu nó đạt sự sung sướng nhẹ nhàng, nó muốn cho tất cả mọi người được nhẹ nhàng, nó muốn mọi người là nó. Cho nên, nó thực hiện từ bi vì lẽ đó, thấy không? Chớ con người đầy đủ quyền năng và đầy đủ cơ hội tiến hóa. Cho nên, nếu chúng ta làm người cũng không biết làm người, khổ rồi trách cứ sự khổ rồi đi tự tử chết uống lăm, dùng sao, không sao, chừng nào ai giết mình chết họ phải thọ lãnh cái đó, cái nghiệp đó. Còn mình chỉ cứ việc hành tới đối chết cũng không sao, nhưng mà mình làm một ngày phải làm điều tốt. Bởi vì, mình thực thi cái nhiệm vụ sáng suốt của càn khôn vũ trụ, phải làm tốt cho mọi người và giúp đỡ mọi người, không nên nghĩ sự tự kỷ và đối xử xấu với mọi người. Đó, thì tự nhiên một người làm tới người mẹ rồi mong muốn mình cái tâm tốt đối với mọi người cũng như mình đã thương yêu tất cả con em của mình, thấy không? Thì mình phải thực thi sao cho tốt hơn, để mọi người được dễ dàng hơn và mình kính mến mọi người như mọi người sẽ kính mến mình.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 08/02/1978)

³ Xiên xẹo: không ngay thẳng, thật thà.

Thông Báo

Thiền viện Hội Tu Tâm Linh Cùng Tiến Tới (Jolicoeur) vui nhận được thêm sự phát tâm của 1 bạn đạo bên Âu châu giúp cho bạn đạo cuối cùng ở Việt Nam được giới thiệu tham dự Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011 tại Siem Reap.

1. **Ngô Phi Pho**, bạn đạo nam 26 tuổi, Bạc Liêu, tu Vô-Vi được 2 năm.

Vậy là 100% bạn đạo Việt Nam nào muốn tham dự Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011 nhưng không có phương tiện tài chánh mà được giới thiệu đều đã được trợ duyên : 2 bạn từ miền bắc, 12 bạn từ miền nam, trên tổng số 29 bạn được giới thiệu.

Để biết thêm chi tiết về các bạn đạo được giới thiệu, để đóng góp ý kiến về việc chọn bạn đạo cho những dịp tới, hay phát tâm ủng hộ, ... xin mời các bạn xem tin tức ở trang <http://troduyenbandaovietnam.jimdo.com/> và <http://troduyenbandaovietnam.jimdo.com/bam-vao-day-de-lua-cho/> hoặc liên lạc về meditation.jolicoeur@primus.ca

Thành thật cảm ơn quý bạn đã sốt sắng tham gia chương trình trợ duyên. Chúc mừng tất cả quý bạn hữu duyên ở quê nhà. Thân chúc tất cả bạn đạo Vô-Vi một mùa Đại hội tràn đầy thanh điển.

Ban Chấp Hành Thiền viện Jolicoeur, Montreal, Canada.

TỨ TRỤ VÀ SAU ĐÓ

Đức Tổ Sư và Lục Tổ Huệ Năng đều có ghi chú về Tứ Trụ Hòa Phân là nguyên khí từ 4 tạng tim, gan, phổi, thận thông xuống rốn và hòa tan với nhau:

I. Hình tiểu thiên địa của Lục Tổ Huệ Năng có 5 vòng tròn nguyên khí phía sau rốn.

II. Đức Tổ Sư (bài thơ chữ Nam) viết “**Khảm Ly Diên Hồng hòa hai tám**”:

1. **Khảm** là nguyên khí từ thận.
2. **Ly** là nguyên khí từ tim.
3. **Diên** ngụ ý là nguyên khí từ phổi (Diên là bạch hạc trong hình tiểu thiên địa của Lục Tổ, linh thú của phổi).
4. **Hồng** ngụ ý là nguyên khí từ gan (Hồng là con trâu, linh thú của gan).

Ngũ tạng thông xuống rốn để xây nhà:

1. Đầu tiên, nguyên khí từ **tạng tỳ đến rốn tỏa ra làm nền nhà** (tỳ thuộc thổ).
2. Kế đó, nguyên khí **tim** xuống phía trên nền nhà (tim thuộc hỏa, hỏa sinh thổ).
3. Nguyên khí **gan** đến phía trên nguyên khí tim (gan thuộc mộc, mộc sinh hỏa).
4. Nguyên khí từ **thận mặt** đến phía trên của gan (thận thuộc thủy, thủy sinh mộc).
5. Sau cùng, nguyên khí từ **phổi mặt** xuống, nằm trên cùng (phổi thuộc kim, kim sinh thủy).

Các khối nguyên khí đến sau nằm trùm phía trên nhóm đến trước. Như vậy, **5 vòng nguyên khí** trong hình tiểu thiên địa bắt đầu từ ngoài vô trong là: tỳ, phổi, thận, gan, tim. Khi diễn rút lên, **bốn khối nguyên khí** phía trên nền nhà tỳ thổ **trông giống như hai số 8**. Khi hòa nhau, thành một số 8. Sau cùng là một ngôi nhà hình tròn trên nền đất, chính là **Linh Cốc Đơn Điền Cung** của Vía. Sau này, linh hồn sẽ có dịp

xuống đây để thanh lọc Tề Luân Hư Cảnh (ruột già).

III. Về nguyên linh:

1. **Tim, gan, thận trái, phổi mặt đều có một nguyên linh tứ trụ** phụ trách: da (phổi), thịt (gan), xương (thận), và máu (tim). Trong hành trình quy nguyên, sau linh thú ngũ tạng (lục tâm thông) thì đến tứ trụ được đưa lên đầu. Hồn, vía, và hồn 3 được Đức Thầy dắt về Nguồn Cội hai lần, **tần số lên đến 75** lần lúc mới tu.

Lần thứ nhì còn được về Vô Cực nhận khí hỗn độn thanh nhẹ (khí hỗn độn có nhiều tần số khác nhau, chưa thanh tịnh thì nhận tần số nặng, có đem tặng bạn đạo trong thiền viện Trung Thiên thì cũng chỉ làm gỏi để ngồi). Các nguyên linh đã quy nguyên cũng hoàn toàn hòa với linh hồn.

2. Sau Tứ Trụ là nguyên linh **Hạc / Rùa của bộ sinh dục** được đưa theo nhâm mạch lên đầu. Hạc là nguyên linh bộ phận sinh dục, rùa là nguyên linh dịch hoàn bên mặt. Người nữ cũng có tương tự.

Trong hình tiểu thiên địa ghi chú “*Hạc Quy đồng hội thượng*”: Đức Thầy sẽ kéo con hạc lên trước, rồi kéo con rùa lên sau, trong cùng một lần khai triển.

3. Sau cùng là **con Rắn Lửa** cuối xương sống cũng theo đốc mạch lên đầu. Đến đây là *hoàn tất quy nguyên tiểu thiên địa* (Các lỗ chân lông cuối cùng chỉ đi lên đầu ngay trước khi rời thể xác). Đức Thầy dắt Hồn/Vía lên hội tụ hồn 3 lấy thanh điện Niết Bàn nhiều lần.

Sau một thời gian vun bồi công đức, được về Nguồn Cội nhiều lần thì có thể đạt đến **tần số 100, Tự Túc Niết Bàn**. Khi chết, không về thiền viện của Đức Thầy mà sẽ lên cư ngụ ở **Niết Bàn Trung Thiên** (tầng 33 Sắc Giới), tiếp tục tu.

Ghi chú trong hình tiểu thiên địa “*Kích Vĩ Lư quan, Quy Xà hội thượng đảo Linh Sơn*” là nói về nguyên khí, khí nhĩu hậu môn đẩy

trước điện của bộ sinh dục và lửa tam muội theo đốc mạch lên đầu. Khi quy nguyên các nguyên linh và nguyên khí này, đỉnh đầu có tiếng điện rút kêu vi vu. Đó là ý nghĩa của câu ghi chú về bụi trúc: “*Địch Trúc hoán Quy thôn ngọc chỉ*” (Trúc sáo gọi rùa, mắt giống tốt).

GHI CHÚ về “Hồng Diên hai tám hòa nên một”. Từ “*Hồng Diên hai tám*” sang “*Khảm Ly Diên Hồng*” hay “*Khảm Ly hòa Hồng Diên*” hình như đã thay đổi ý nghĩa.

Hồng Diên hai tám chỉ hồn và phách tương hội (tu điển võ), hai tám là do câu “*bên tám lạng bên nửa cân, rất xứng đôi*”, ý nói hồn phách gặp nhau là âm dương tương hội:

1. Có **bạn đạo hỏi Đức Thầy ở thiền viện Hai Không** (tôi ngồi kế bên), Đức Thầy nói: “*Số tám trên là đầu và điện Bề Trên ban xuống phía trên, số tám dưới là đầu và mình. Khi điện hợp nhất với bộ đầu thì chỉ còn một số tám là đầu và mình*”. Tôi nhớ lại bài thơ Hai Không tôi làm lúc mới tu có nói đầu và bụng của Đức Thầy giống hai số không hợp thành số 8, đưa cho Đức Thầy xem ở thiền đường Culver City, Đức Thầy khen hay!
2. **Một anh ở Tacoma, Wa. hỏi** (chương trình phát thanh Nam Cali.), Đức Thầy trả lời “*Hồng Diên là rồng cộp*”. Trong sách “*Tính Mệnh Khuê Chi*”, hồng diên là nói chung về âm dương (hồn/vía, rồng/cộp, bạch ngư / bạch hạc, hạc/rùa).

Bạn Đạo ABC
2/7/2011

HÃY CỐ GẮNG LÊN

Ai ai cũng có một bối cảnh để sống, để vui buồn tủi hận cùng với nó, ai cũng có cơ duyên gặp gỡ trong những buổi tao phùng đầy kỷ niệm và ai ai cũng có muôn ngàn nghiệp cần để vay trả, tất cả xoay tròn vòng quanh để tạo thành một kiếp sống vô thường với trần đầy áp lực.

Tôi ngồi trong Phòng Bảo Vệ nhìn ra những chiếc lá cây bàng ngày nào đang rơi rụng theo chiều gió, bây giờ lại là mùa thay lá, chiếc lá cũng như ngày nào từ màu xanh đầy nhựa sống rồi theo gió bụi thời gian phai tàn, già nua, khô héo. Cũng như tôi vẫn ngồi đây mà dòng đời đã trôi qua 20 năm trời dài đằng đẵng trong mái trường này.

Đời là thế, các bạn ơi đời là thế ! Luật tự nhiên sanh trụ hoại diệt không tha thứ cho bất kỳ ai khi nó được quyền chi phối, và người bạn đồng hành với nó là cơn lốc nghiệp lực đang xoáy mòn trong tâm trí và đè nặng lên đôi vai của kiếp sống con người, đời lần đạo qua ngưỡng cửa cơm áo gạo tiền.

Tối về, tôi còn nhiều việc phải làm cho tròn đạo hạnh của một hành giả tu thiền, rồi mệt mỏi thiếp nằm nhắm mắt tịnh dưỡng tinh thần chờ một chút nữa thức dậy công phu.

Đã một giờ khuya, tôi mệt mỏi ngồi dậy không nổi, hai tay cố chống lên mà mắt vẫn nhắm nghiền, ý cứ muốn nằm, tôi tự nhủ:

ĐỜI HAY ĐẠO KHÁC NHAU CHỖ NÀY,
NẾU TỰ VƯỢT LÊN CHÍNH MÌNH CỐ GẮNG
DẬY ĐƯỢC THÌ MÌNH GIÀNH QUYỀN LÀM
CHỦ BẢN THÂN, BẰNG KHÔNG THÌ PHÓ
MẮC THEO TÌNH ĐỜI DUYÊN NGHIỆP ĐƯA
ĐÂY.

Thôi thì, còn nước còn tát, còn sức là còn công phu hàm dưỡng, được bao nhiêu hay bấy nhiêu, nếu đạo hạnh chưa tròn đầy thì kiếp sau mình cũng còn một chút cơ duyên để bước đi trên con đường đạo pháp.

Tôi ngồi dậy, 2 tay bắt ấn tam muội, tâm hướng về Bề Trên, Chư Tiên chứng minh chút lòng thành sốt lại của một tội hồn quá nhiều nghiệp chướng, và tri ân đã có duyên phước thấy được con đường tìm về Bến Giác, còn đi được hay không là quyền quyết định của chính mình. Rồi một vài hơi Pháp luân sau đó đã đưa tôi vào một khoảng hư vô bất tận.

*Đường về Bến Giác hãy còn xa
Sóng gió phủ giăng nẻo Phật Đà
Còn chút lòng tin gìn khí lực
Công phu hàm dưỡng ý thẳng hoa.*

T/G: TSP

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 16 tháng 12 năm 1972

Tâm loạn trí cuồng thân oằn oại
Hỏa phong phong hỏa chuyển phân tài
Sân si động loạn thần vô thức
Tự kiểm toàn năng tiến pháp đài

Sớm tu mới biết được Ngài
Chủ nhơn cao đẹp sắc tài phân minh
Trụ nơi cơ thể tạm tình
Thương ai hơn họ? Thương mình hơn ai?
Trí, tâm đời đạo phân hai
Bên nào cũng có lầm sai chuyển tình
Âm dương đảo lộn cơ hình
Nam thời dương điển nội tình đa đoan
Nữ thời âm điển bàng hoàng
Ghen tương lộ diện đôi đàng khó phân
Tình thương chẳng phải ở gần
Ở nơi không động mới cần tình thương
Phật đà khai thác mở đường
Tiến lên không cảnh tự lường tự đo
Thoát ngôn ngài đã dặn dò
Tham sân tai hại vậy trò gắng ghi
Từ tâm tiêu diệt sân si
Hòa chung thiên hạ vui thì đến nơi
Tình thương hòa cảm đất trời
Có ta có họ có lời nhủ khuyên
Khai thông cơ thể chủ quyền
Tự lo điều khiển triền miên thức thì
Hành thâm chơn điển lưỡng nghi
Toàn thân hợp nhứt ta thì mới yên.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiền

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Hai Mươi

LẠI ĐẠO PHỦ HOÀN HỒN BỐN LOÀI SINH VẬT

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 29 tháng 11 năm Bính Thìn (1976)

Thơ

*Thiên lý chiêu chiêu thù thuyết vô
Nhân duyên các dị biệt hình khu
Tu tông lục đạo khai tân lộ
Mạc học thêm tiền kết võng thù.*

Dịch

Lẽ Trời vằng vặc chẳng nên bàn
Khác biệt căn duyên khác biệt thân
Sáu ngã tối tăm tìm ngã mới
Đừng giăng lưới nhện trước thêm hiên.

Tế Phật: Ai nói đạo Trời không có báo ứng? Hãy nhìn bốn loài động vật trâu ngựa, gà vịt, cá tôm, côn trùng, nhân duyên kiếp trước bất đồng cho nên kiếp này hình dáng cũng khác nhau. Người đời là loại chúng sinh cao quý nhất nên được coi là loại có tính linh trong muôn loài, cho nên phải biết quý trọng thân mình, mau tầm đạo tu đức, để tránh khỏi phải bị đầu thai làm một trong bốn loài động vật, mỗi loài phải giữ một bốn phận để tiêu tan các nghiệp báo chất chứa. Từ trong đường súc sanh mở ra một luồng ánh sáng để sớm tới kỳ phục hoàn nhân thân, đừng giống như con nhện trước rèm, tự tạo ra cái lưới mê lầm để rồi bị khốn đốn trong đó, suốt đời bị trói buộc không thoát ra nổi. Dương sinh sửa soạn đạo địa ngục.

Dương Sinh: Tuân lệnh, còn đã sẵn sàng...

Tế Phật: Đã tới, phía trước Phủ Hoàn Hồn Bốn Loài Sinh Vật, thấy Thiên Tuế cùng quan viên đã chờ sẵn nơi cửa phủ để nghinh tiếp chúng ta.

Dương Sinh: Bái kiến Thiên Tuế cùng chư vị Tiên Quan, bữa nay thầy trò chúng tôi lại tới quấy rầy, xin chỉ giáo nhiều cho.

Thiên Tuế: Chớ lễ độ quá mức, bữa trước chưa được đàm luận nhiều, bữa nay mừng đón Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh lại quá bộ tới thăm. Mời vào trong nghỉ ngơi, đi đường xa chắc là mệt mỏi lắm.

Dương Sinh: Không cảm thấy khổ cực chút nào, khi ngồi đài sen chỉ nghe tiếng gió thổi mà thôi.

Tế Phật: Chúng ta theo Thiên Tuế vào trong phủ nghỉ ngơi một lát.

Dương Sinh: Đa tạ Thiên Tuế đã tiếp đãi trọng thể.

Thiên Tuế: Mời uống trà, xin chớ khách sáo.

Dương Sinh: Bản đường phụng chỉ viết sách Địa Ngục Du Ký, do tôi đảm nhiệm việc đạo âm ty, biết là hết sức vinh dự, nhưng còn nông cạn về đạo học, tình hình ở Minh phủ hầu hết lại chưa tỏ tường. Vậy xin Thiên Tuế chỉ cho tôi biết thêm về tình trạng hiện thời của Phủ Hoàn Hồn Bốn Loài Sinh Vật, hầu người đời biết rõ mà tránh phạm phải những lỗi lầm.

Thiên Tuế: Tôi đích thân dẫn Dương Sinh đi thăm sân hành hình, cùng ở bên cạnh giải thích cặn kẽ, như vậy hẳn là sẽ hiểu rành mạch.

Dương Sinh: Đa tạ Thiên Tuế.

Thiên Tuế: Dương Sinh hãy theo tôi tới chính điện.

Dương Sinh: Tuân lệnh. Kia! Con nai rừng kia tại sao lại đón đường chào Thiên Tuế, hình như nó có điều chi muốn nói?

Thiên Tuế: Đứng đấy, con nai này kiếp trước là đệ tử của Phật, nhưng vì thân nhuốm trọng bệnh, sinh

lòng oán ghét Phật Tổ vì đã không bảo bọc, bèn bỏ chạy phá giới, phản tặc hoàn trần, lập gia đình đẻ con, nhưng vẫn còn hủy báng Thân Phật. Sau khi chết phải đầu thai làm thân nai. Lần này là lần luân hồi thứ ba, nai được sanh tại núi sâu, ăn cỏ xanh, uống nước suối, suốt đời chịu khổ vì gió sương, đề trả nghiệp kiếp trước. Ở chốn non sâu, ăn cỏ, uống sương sống như một vị đạo sĩ tu hành, đó gọi là nhân quả báo ứng. Hiện nay con nai đã hoàn toàn trả xong nghiệp báo, bị âm khí dắt đến điện địa phủ, nghiêng đầu làm lễ là ý muốn nhờ ta giải cứu, để phục hồi nhân thân.

Dương Sinh: Một niệm nghĩ sai, bèn bị ác báo, âm luật khó thoát, thiệt là đáng sợ, nhưng tôi còn có điều chưa rõ, bốn loài sinh vật, sau khi chết đi tại sao lại tự nhiên bị âm sai dắt dẫn xuống âm phủ, lẽ đó là thế nào vậy?

Thiên Tuế: Tôi xin thưa rõ là: Thiên địa tạo hóa hoàn toàn do một khí vận hành, cho nên trong đạo giáo có thuyết “*Nhất khí hóa tam thanh*” (một khí hóa ba trong), kỳ thực không phải một khí chỉ hóa được ba trong, mà một khí có thể hóa muôn ngàn. Trời có thiên khí, đất có địa khí, người có nhân khí; Trời Đất người không lúc nào không một thờ ra, một hút vào. Nếu như thiên khí dứt tuyệt, Trời ắt sa xuống; địa khí dứt tuyệt, đất ắt sụp đổ; nhân khí dứt tuyệt, người hẳn chết queo. Cái điểm chân khí này tức là tâm khí. Gần đây khoa học gia ở dương gian mới chỉ khám phá được cái gọi là “*Địa tâm dẫn lực*”, nhưng còn mấy cái lực khác mà họ chưa biết đó là “*Thiên tâm dẫn lực*” và “*Nhân tâm dẫn lực*”. Cái gì trong nổi lên trên là Thiên, đó là do “*Thiên tâm dẫn lực*”. Cái gì đục thì ngưng đọng xuống dưới làm đất, đó là do “*Địa tâm dẫn lực*”. Tính đục động, đó là “*Nhân tâm dẫn lực*”. Ba loại dẫn lực này tạo thành tất cả các hiện tượng, các vật chất trong thế giới. Như trong bốn loại thai sinh, noãn sinh, thấp sinh và hóa sinh đều do kiếp trước nghiệp trần sâu nặng, sau khi chết đều bị địa tâm hấp dẫn, tự động đọa địa ngục để Diêm Vương phán xét. Nếu như có kẻ nào tu hành, một điểm tính linh trong nhẹ tự nhiên bay lên Trời, âm binh muốn bắt giải xuống âm phủ cũng không được. Giống như một khinh khí cầu chứa đầy hơi, bay lên trong không trung, muốn kéo lại, ắt bị kéo theo luôn. Cho nên người đời thành Tiên Phật hay thành ma quỷ đều do kiếp trước tu hay không tu. Còn nếu muốn siêu độ linh hồn tổ tiên thì phải tạo công đức hiện tại, nếu không sẽ tốn ngàn vàng mà vô ích. Kẻ muốn siêu độ tổ tiên trừ việc lo tu hành bản thân ra, nên ấn tống kinh

sách để dạy điều thiện mới là công đức lớn nhất. Bởi Tiên Phật lấy việc xuất thế, độ người thoát khổ làm đại nguyện, thì kinh sách dạy điều thiện là tiếng lòng của Tiên Phật, cốt yếu giúp người đời tu tâm dưỡng tính, cho nên phổ biến kinh điển, ấn tống sách dạy điều thiện chính là phù hợp với lòng của Tiên Phật, công đức đó lớn vô cùng, lấy công đức đó mà hồi hướng cho linh hồn tổ tiên, thì tổ tiên thoát khổ mau lẹ nhất. Như muốn tụng kinh siêu độ cũng phải có kinh sách làm bằng, điểm đó người đời không thể không biết. Ngoài ra, giúp kẻ nghèo thương kẻ khổ, công đức đó cũng đủ làm nên thiện nghiệp.

Dương Sinh: Lời vàng của Thiên Tuế rất đúng lẽ đạo. Tiên Phật truyền pháp thuyết giáo đều ghi vào kinh sách, phổ kinh in sách đúng là hợp ý Trời, công đức đó lớn vô cùng, linh hồn tổ tiên tự nhiên được “*Thiên tâm dẫn lực*” hút lên chốn siêu sinh cực lạc.

Tế Phật: Lời của Dương sinh thật hợp nghĩa đạo “*Thiên Kinh*” tức là “*Địa Nghĩa*”, người đời phải hết lòng nhân nghĩa, đó là nhân cách hoàn toàn, sẽ được dự phần Thiên Tiên vậy.

Thiên Tuế: Con nai này đã luân hồi ba kiếp ở thế gian là do cái nhân quả trước, ta xóa bỏ các tội xưa, sai Tướng Quân dẫn con nai này tới “*Dinh Hoàn Hồn*” cho nó uống nước hoàn hồn.

Tướng Quân: Tuân lệnh, xin mời Dương Thiện Sinh đi với tôi hầu quan sát cho thật tỏ tường.

Dương Sinh: Phải phải, đa tạ Tướng Quân. Kế bên quả nhiên có một cái dinh trên đề Dinh Hoàn Hồn, trong có một ông già đưa từng chén nước cho mỗi con vật uống, con nào con nấy đều hiện lại hình người, có trai, có gái, có già, có trẻ.

Tướng Quân: Dương Sinh hãy đứng ở bên cạnh mà coi, để tôi lấy một chén nước hoàn hồn cho con nai này uống.

Dương Sinh: Được, xin cứ tùy tiện. Ý! Giống hệt như ma bày thuật. Con nai rừng sau khi uống xong thì hình hài lập tức thay đổi biến thành một ông già khoảng ngoài 50 tuổi, đầu trọc, trên đỉnh sọ quả nhiên có dấu hương châm thụ giới, đó là tướng mạo sau khi hoàn tục ư?

Tướng Quân: Đúng đó. Người này đã xuất gia còn hoàn tục, bỏ chạy phá giới, cho nên mới bị chuyển kiếp thành loại thú, vì sau khi uống xong nước hoàn hồn ảo thân biến hóa, tức khắc hoá xác thoát thai, khôi phục nguyên hình.

Dương Sinh: Không biết vị người nai này hiện tại xử lý ra sao?

Tướng Quân: Vị người nai này hoàn hồn xong thì ngừng, đó là nhiệm vụ của phủ tôi sau khi hồi phục hồn và xác xong, giao qua Thập Điện Diêm Vương chuyên lo việc chuyển kiếp. Ở đây tra xét theo nhân kiếp trước, cho tái đầu thai làm người. Theo tôi biết, những kẻ mà do bản phủ giao, khi chuyển kiếp luân hồi đều giáng sinh vào các nhà nghèo khổ, hoặc thành người bất toàn, phải lãnh nghiệp báo đầy ải. Nếu kẻ nào biết tu hành, ngày sau sẽ được chuyển sang cảnh giới tốt đẹp.

Tế Phật: Dương Sinh, thời giờ có hạn, chúng ta từ giã Tướng Quân, trở lại nơi phủ cáo từ Thiên Tuế.

Dương Sinh: Đa tạ sự chỉ giáo của Tướng Quân, vì giờ trở lại Thánh Hiền Đường đã tới, không thể ở lâu, xin tạm biệt.

Tế Phật: Đa tạ sự chỉ giáo của Thiên Tuế, vì đã trễ giờ, chúng tôi phải sửa soạn trở về Thánh Hiền Đường gấp, ngày khác gặp lại xin lãnh giáo thêm.

Thiên Tuế: Miễn lễ. Giữ quý vị không tiện, mong lại sớm được tiếp đón quý vị tại bản phủ.

Tế Phật: Phủ Hoàn Hồn Bốn Loài Sinh Vật, đa số chúng sinh trong thiên hạ đều không rõ, cho nên ta dự tính dẫn Dương Sinh tới xem xét cho thật tỏ tường, hầu tả lại cho người đời hiểu thấu, chắc lần tới sẽ còn làm rộn nhiều hơn nữa.

Thiên Tuế: Rất hoan nghênh. Tướng Quân thân hành tiễn đưa Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh.

Dương Sinh: Đa tạ Thiên Tuế cùng chư vị Tiên Quan, xin cáo từ.

Tế Phật: Mau lên tòa sen, sửa soạn trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Con đã sẵn sàng, xin tiễn bước.

Tế Phật: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống tòa sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

